

עפ"ג 68799/11/17 - מדינת ישראל נגד יקיר יעקב ויצמן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 68799-11-17 מדינת ישראל נ' ויצמן

לפני	כבוד השופט יוסי טופף
המבקשת:	מדינת ישראל
נגד	
המשיב:	יקיר יעקב ויצמן

החלטה

1. לפני בקשה להארכת מועד להגשת נימוקי הערעור ולעיכוב ביצוע עונש השל"צ עד להכרעה בערעור.
2. ביום 16.3.2017 הורשע המשיב בבית המשפט השלום בתל אביב, על יסוד הודאתו, בעבירות של גידול, יצור והכנת סמים מסוכנים לפי סעיף 6 לפקודת הסכמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן: "**פקודת הסמים המסוכנים**") והחזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים (ת"פ 61876-05-16).
- ביום 15.10.2017 ביטל בית המשפט את הרשעת המשיב והטיל עליו צו של"צ בהיקף של 300 שעות, צו מבחן למשך שנה וחתימה על התחייבות בסך 20,000 ₪ לפיה ימנע מביצוע העבירות של גידול סם והחזקת סם לצריכה עצמית במשך שנתיים (הגם שבהתאם לסעיף 72(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 תקופה ההתחייבות המרבית בנסיבות אלה הינה שנה אחת).
3. ביום 22.10.2017 עיכב בית משפט קמא את ביצוע עונש השל"צ עד להודעת המבקשת באשר לכוונתה להגיש ערעור.
4. ביום 28.11.2017 הוגשה הבקשה שלפניי, במסגרתה נטען כי בכוונת המבקשת להגיש ערעור על פסק הדין של בית משפט קמא. המבקשת עתרה לקבלת ארכה קצרה להגשת נימוקי הערעור וביקשה לעכב את ביצוע צו השל"צ עד להכרעה בערעור. באשר לסיכויי הערעור, נטען כי שגה בית המשפט קמא כאשר חרף הודאת המשיב בביצוע עבירות החזקה וגידול סם שלא לשימוש עצמי, קבע כי מדובר בצריכת סם לשימוש עצמי. עוד נטען כי שגה בית משפט קמא כשביטל את הרשעת המשיב, בעוד שככל שביקש להתחשב בנסיבות חייו הרי שהיה בכך לכל היותר להצדיק הקלה בעונש בלבד.
- ביום 6.12.2017 הגישה המבקשת הבהרה בה ציינה כי הבקשה לקבלת ארכה להגשת נימוקי הערעור הוגשה בפרק הזמן הקצוב להגשת ערעור (ביום ה-45 ממתן פסק הדין), ולמעשה התבקשה ארכה קצרה לאור עומס עבודה וטעות באשר למועד להגשת הערעור. עוד צוין כי במועד הגשת בקשת הארכה הושלמה זה מכבר כתיבת "הודעת הערעור", אך המבקשת בחרה לבקש תחילה ארכה כדי להגישה למחרת היום,

דהיינו באיחור של יום אחד.

5. המשיב התנגד לבקשה, וטען כי המבקשת לא הצביעה על כל נימוק המטעים מדוע לא הוגש הערעור במועד. נטען כי עיכוב תחילת ריצוי צו השל"צ מונע מהמשיב לחזור לחייו, ועל כן עתר כי בכל מקרה, גם אם תתקבל הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור, לאפשר לבצע צו השל"צ ללא דיחוי.
6. ביום 12.12.2017 הוריתי על עיכוב ביצוע עונש השל"צ עד החלטה אחרת.
7. ביום 9.1.2018 נערך דיון בשתי הבקשות, במהלכו הדגישה ב"כ המבקשת כי התבקשה ארכה קצרה ביותר, וכי הערעור היה מוכן להגשה עוד ביום 30.11.2017, דהיינו יום לאחר הגשת הבקשה, דבר שלטענת המבקשת צוין בפני הסנגורים.

ב"כ המשיב טענו כי אם אכן הודעת ערעור נכתבה במועד היה מקום להגישה ולבקש ארכה להגשת הנימוקים, ואין לקבל טענה בע"פ לפיה הערעור היה מוכן להגשה במועד או לכל המאוחר יום לאחר מכן. לטענת הסנגורים, לא נאמר להם כי הודעת הערעור והנימוקים יהיו מוכנים להגשה למחרת היום. נטען כי יש להבחין בין בקשת ארכה המוגשת ע"י נאשם לבין כזו המוגשת ע"י המדינה, והפנו לפסיקה המתייחסת לבקשות ארכה שהוגשו מטעם נאשם.

עוד נטען, כי לא הוצג כל נימוק המצדיק את קבלת הבקשה לארכה, ולא נטען דבר באשר לסיכויי הערעור, אשר לטענת ב"כ המבקש הינם נמוכים, בין השאר, נוכח העובדה שמדובר בהסדר טיעון עם טווח ענישה לפיו הוסכם שהמשיב יטען לאי הרשעה בעוד המדינה תטען להרשעה ולעבודות שירות.

לבסוף, התייחסו ב"כ המשיב לנתוני האישיים של המשיב, המצדיקים לטעמם את התוצאה אליה הגיע בית משפט קמא.

דיון והכרעה

8. כלל הוא שיש להקפיד על קיום המועדים הסטטוטוריים, והארכת מועד לא תינתן כדבר שבשגרה [בש"פ 7432/17 **אבי קוה נ' מדינת ישראל** (7.11.2017)]. עם זאת, בית המשפט רשאי בית המשפט רשאי להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות הקצובות לכך בחוק (סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982). ודוק, לצורך מתן ארכה בפלילים לא נדרש מבקש הארכה להציג "טעם מיוחד" (אמת המידה להארכת מועד בהליכים אזרחיים), ודי כי יבסס קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנתענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי [בש"פ 5988/06 **נגר נ' מדינת ישראל** (25.07.2006); בש"פ 6125/09 **רבין נ' מדינת ישראל** (11.08.2009)].
9. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובות, ושמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, באתי למסקנה כי דין הבקשה לארכה להגשת הערעור - להתקבל. בענייננו, הבקשה לקבלת ארכה הוגשה במסגרת הזמנים להגשת הערעור, והתבקשה ארכה של ימים ספורים בלבד, או כפי שטענה ב"כ המדינה - ארכה בת יום אחד בלבד.

אמנם, בית המשפט ייטה לקבל בקשות ארכה מצד נאשם ביתר חיוב לעומת בקשות המוגשות על ידי המדינה [בש"פ 822/99 **שכטר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1)1; בש"פ 6353/02 **מדינת ישראל נ' הפניקס הישראלי חברה לביטוח בע"מ**, פ"ד נז(1)1], ואולם אין משמעות הדבר כי לעולם לא תתקבלנה בקשות שכאלה המוגשות על ידי המדינה, ויש לבחון כל מקרה לגופו [רע"פ 2217/12 **מדינת ישראל נ' זלמן בראשי ואחיו בע"מ** (1.5.2012)]. כפי שצוין, במקרה דנן מדובר בבקשה לארכה כה קצרה, שהוגשה במסגרת המועד להגשת הערעור, וכאשר לא ניתן לומר כי סיכויי הערעור הם אפסיים, מבלי לקבוע מסמרות באשר לסיכויי הערעור, הרי שדין הבקשה להתקבל.

10. **לאור כל האמור, ניתנת ארכה להגשת הודעת הערעור ונימוקיה עד ליום 27.2.2018.**

11. באשר לבקשה לעיכוב ביצוע ריצוי עונש השל"צ עד להכרעה בערעור - בנסיבות העניין, וכדי שלא ליתר את הערעור, אני מורה על עיכוב ביצוע תחילת ריצוי עונש השל"צ עד להכרעה בערעור, ככל שיוגש במועד הנדחה.

המזכירות תודיע לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י' אדר תשע"ח, 25 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.